

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

23 kwiecień 2020

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XII, NUMER 535

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 24.04.2020 r.

Kochani.

Tak jak zapowiadałem, przed nami dalszy etap pracy duchowej, osobistej w związku z charyzmatami. Kontynuujemy pracę z charyzmatami. Codzienna formacja powinna trwać ok. 20 min. Rozpoczynamy modlitwę hymnem do Ducha Świętego, a kończymy ją modlitwą: sekwencja do Ducha Świętego. To dwie stare i szanowane modlitwy Kościoła. Chciałbym, aby każdy z nas je umiał i praktykował.

Mamy wiele charyzmatów biblijnych wymienianych, a innych będę Was uczył w przyszłym roku i na innych etapach życia. Każdy charyzmat podzielony jest na 3 dni: 1. dzień – wyjaśnienie go w świetle Pisma Świętego, uwagi ogólne oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla siebie. 2. dzień – zauważenie charyzmatów w Tradycji Kościoła oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla członków wspólnoty. 3. dzień – odpowiedzi na 3 pytania i zawierzenie tego charyzmatu (osobistego czy we wspólnocie) Maryi, odmawiając w tym celu 10 różańca.

Każdy z Was na mocy Sakramentu Chrztu ma w sobie charyzmat. Wraz z Duchem Świętym starajcie się na tym etapie odkrywać jaki charyzmat nosisz w sobie i jak Duch Święty chce przez Ciebie działać.

Na owocną pracę, błogosławię +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.

ks. Damian, Pasterz

Czwartek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.
2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów:

Około roku 95, powstało ważne pismo Klemensa Rzymskiego. Był to list napisany przez niego jako interwencja w sporze wśród chrześcijan w Koryncie. Spór wybuchł około roku 90, a więc może jeszcze za życia Jana Apostoła. Niezmiernie ciekawy jest sposób, w jaki Klemens Rzymski używa słowa „charyzmat”: „Niech więc zachowa swoją jedność to Ciało, które tworzymy razem w Jezusie Chrystusie! Niech każdy okazuje posłuszeństwo temu ze swych bliźnich, który został obdarzony stosownym charyzmatem”.

Z kontekstu całości listu i natury sporu w Koryncie wynika, że mowa tu o posłuszeństwie prawnie ustanowionym prezbiterom. Zgodnie z nauczaniem św. Pawła (1 Tm 4,14; 2 Tm 1,6), Klemens nazywa dar pasterzowania wśród wierzących charyzmatem i podporządkowuje mu inne dary, jak dar mądrości lub bezceństwa.

Piszący kilka lat później biskup Ignacy z Antiochii w równie ciekawy sposób łączy charyzmatyczne objawienie z obowiązkiem posłuszeństwa biskupom w Kościele, jako że to oni są gwarancją trwania w prawdzie: „Nie wiedziałem tego od żadnego człowieka. Duch [Święty] to głosił, mówiąc: «Nie czyńcie nic bez biskupa, strzeżcie swego ciała jako świątyni Bożej, kochajcie jedność, unikajcie podziałów»”.

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Paśkiewicz

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Ewelina Konieczna

diakonia modlitewna

Andrzej Pańkiewicz

diakonia uwielbienia

Magdalena Gola

diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski

diakonia modlitwy
wstawienniczej

Wojciech Wojdyło

diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska

diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział

diakonia medialna

Alicja Cyrnek

diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska

diakonia prorocka

Niewiele późniejszy autor *Listu Barnaby* wspomina krótko charyzmatyczne działanie Ducha takimi słowami: „Bóg mieszka prawdziwie w nas, w domu serca naszego [...]. On sam w nas prorokuje, On sam w nas mieszka [...]. Oto duchowa świątynia wybudowana dla Pana”

3. Napisz modlitwę o charyzmat wiary dla wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Piątek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozemnić obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zwiastowanie Najświętszej Maryi Panny.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Sobota:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Charyzmat uzdrawiania

(1 Kor 12,9b)

"Na chorych ręce kłaść będą i ci odzyskają zdrowie" /Mk 16,18/

"Idźcie i donieście Janowi to, coście widzieli i słyszeli: niewidomi wzrok odzyskują, chromi chodzą, trędowaci doznają oczyszczenia i głusi słyszą; umarli zmartwychwstają" /Łk 7,22/

Bardzo często Boga uważa się za przyczynę i sprawcę naszych cierpień. Jest to koncepcja błędna, jeśli nie nazwać jej wprost herezją. Nie mają żadnych podstaw w nauce wypływającej ze Słowa Bożego. Bóg nie jest przyczyną naszych chorób, ale może chorobę wykorzystać, aby człowiek zbliżył się do Boga. Zmaganie się z cierpieniem nie jest przeciwieństwem zmaganiem się z Bożym przeznaczeniem, ani tym bardziej z Bożymi błogosławieństwami. Nasz Ojciec, Bóg pragnie dać nam szczęście pełne, niczym nie zakłócone, najdoskonalsze z możliwych. Pragnie tego bardziej, niż my sami jesteśmy w stanie pragnąć.

Choroby mają swoje źródło w grzechu pierworodnym. Są one istotnie złem w samym sobie i jak każde zło mogą mieć źródło jedynie w słabości ludzkiej, lub też mogą być wywołane działaniem tego, który zło uczynił swym głównym celem, tzn szatana. Całe zło jest konsekwencją grzechu pierworodnego. W pewnym sensie można powiedzieć, że człowiek nie był, dzięki łasce Bożej, przeznaczony do cierpień, chorób i śmierci. To grzech spowodował utratę tej możliwości i poddał człowieka działaniu sił przeciwnych zdrowiu i szczęściu: wpływom samego szatana. Jezus nazwał go *"władcą tego świata" /J 12,31/*, ponieważ w wyniku grzechu pierworodnego nabył on pewną władzę panowania nad stworzeniami Bożymi i wykorzystuje od czasu do czasu swą władzę przeciw nam. Sam Jezus nieraz pokazywał związek między grzechem a chorobami, dając w ten sposób do zrozumienia, że nasze grzechy mogą powodować utrzymywanie się choroby. Paralitykowi, którego spuszczone przez dach do pomieszczenia, w którym On nauczał, powiedział najpierw te słowa: *"Odpuszczają ci się twoje grzechy" /Łk 5,20/*. Innemu choremu, którego spotkał w pobliżu sadzawki Betesda po przywróceniu mu zdrowia, zalecił: *"Oto wyzdrowiałeś. Nie grzesz już więcej, aby ci się coś gorszego nie przydarzyło" /J 5,14/* Uzdrawiał Jezus wszystkich, uważając ich ułomność za zło, które należy usunąć. Nie odnajdujemy również w Ewangeliach żadnego śladu przekonywania kogokolwiek z chorych, aby traktowali swoje cierpienia jako wolę Bożą. Jezus nie powiedział nigdy: "Musisz cierpieć dla chwały Bożej!" Mówił natomiast, że uzdrowienia, których dokonywał, przyczyniają się do powiększenia chwały Ojca. Od chorób uwalnia nas Bóg. Obietnica odkupienia, dana po grzechu pierworodnym, obejmuje zapowiedź uwolnienia od wszystkich konsekwencji wywołanych przez ten grzech. Na wszystkie problemy zrodzone z owego fatalnego upadku Bóg Ojciec odpowiada Wcieleniem swego Słowa. Jak Jezus leczy teraz? Poprzez lekarzy i lekarstwa, bezpośrednio (np. przez omawiany dar uzdrawiania), a także Sakramentami.

Dar uzdrawiania jest rzeczywistym darem Ducha Świętego, ale nie działa tak, jak automat wprawiony w ruch naciśnięciem guzika. Wtedy jednym ruchem ręki opróżnilibyśmy wszystkie szpitale, jednak Jezus tego nie uczynił. Nie zlikwidował wszystkich wiosek trędowatych w

Palestynie. Są pewne warunki, które muszą być spełnione, a zależą one od nas. Warunki te nie są ściśle znormalizowane i jednakowe dla wszystkich. Duch nie daje się ujarzmić technice i często nas zaskakuje rewolucyjnością rozwiązań. Sam Jezus, uzdrawiając, nie stosował zawsze tych samych metod. Dobrze jest jednak poznać, jakie warunki należy spełnić, aby przystąpić do modlitwy o uzdrowienie. Charyzmat uzdrawiania jest przeznaczony zarówno dla pojedynczych osób jak i dla całych wspólnot. Łatwiej jednak spotkać go we wspólnocie, toteż jeśli to możliwe, lepiej gdy nad chorym modli się o uzdrowienie kilka osób. Jeśli ktoś zostanie poproszony o taką modlitwę, nie można wymawiać się brakiem odpowiedniego charyzmatu, ponieważ charyzmat może być dany w momencie, gdy pojawia się konkretna potrzeba. Modlitwa nad chorym jest obowiązkiem, tak jak odwiedzanie i pocieszanie. Jeśli ktoś szuka pretekstu, by tego uniknąć, nawet jeśli zwyczajnie czuje strach, obawiając się braku skuteczności modlitwy, to trudno się spodziewać pozytywnych owoców, chociaż nie są one wykluczone. Sytuacja będzie przypominać wtedy postępowanie lekarza, który nie spieszy na wezwanie chorego, bo nie jest pewien, czy uda mu się go wyleczyć...

Osoba posiadająca ten charyzmat nie boi się modlić o uzdrowienie z najcięższej nawet choroby, wie że nie sama uzdrawia. Często jest tak, że charyzmatyk sam został uzdrowiony, albo był świadkiem uzdrowienia. Jeśli Bóg powołuje kogoś do takiej właśnie posługi we wspólnocie, wzbudza w nim wielkie współczucie dla chorych a jednocześnie pragnienie modlitwy w ich intencji. Charyzmat objawia się w działaniu. Kiedy modlitwa przynosi owoce – znaczy się, że Bóg obdarzył daną osobę charyzmatem.

Jak odróżnić charyzmatyka od bioenergoterapeuty? Charyzmatyk nie przypisuje sobie jakiegś mocy uzdrawiania, jedynie wierzy Bogu i modli się. Bioenergoterapeuta sądzi, że posiada moc uzdrawiania, oraz że choremu przekazuje bioenergię – której istnienia medycyna zresztą nie potwierdza. Według niektórych bioenergoterapeutów ich moc jest zupełnie naturalna, według innych, jest ona darem Bożym. Czy jest darem Bożym nie trudno rozsądzić biorąc pod uwagę sposób życia danego bioenergoterapeuty, jego stosunek do Boga, Bożego prawa i do Kościoła.

3. Napisz modlitwę o charyzmat uzdrawiania dla siebie.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Niedziela:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów:

Powstałe ok. 140-150 roku dzieło Hermasa zatytułowane *Pasterz* cieszyło się wśród starożytnych chrześcijan pierwszych pokoleń niebywałym wzięciem. Dziś jest nieco zapomniane, ale niesłusznie. Także i tu znajdziemy wzmianki o charyzmatycznym działaniu Ducha. Jeśli zapytamy o rangę przypisywaną charyzmatom rozumianym jako dary duchowe, to z pewnością nie zajmują one tutaj jakiegoś centralnego miejsca. Najtrafniejsze wydaje się określenie, że są po prostu wspomniane.

Najpierw mówi się o nich z wdzięcznością za wspaniały dar Boga: „Jeśli człowiek posiadający Ducha Bożego przyjdzie na zgromadzenie mężów sprawiedliwych, którzy mają wiarę w Ducha Bożego, i jeśli to zgromadzenie zwróci się z prośbą do Boga, wówczas napełni owego człowieka czuwający nad nim Anioł ducha proroczego, a człowiek ów napełniony Duchem Świętym przemówi do tłumu tak, jak chce tego Bóg”.

Autor *Pasterza* porusza też oczywiście problem sygnalizowany tylekroć przez Jezusa Chrystusa i Jego Apostołów: „Jak może człowiek poznać, kto jest prorokiem, a kto prorokiem fałszywym?”. Gdyż niestety, jak się dowiadujemy, z takim problemem wyznawcy Ewangelii mieli wtedy często do czynienia. W *Pasterzu* można przeczytać, że istnieje kategoria wierzących, dla których fałszywe proroctwa nie są groźne: to ci, „co są wierni”, są „mocni w wierze i przyodziani w prawdę”. Jednym słowem, trwają niezmiennie w przekazanej im uprzednio prawdzie wiary, a nie są jak ci, co „wątpią i często zmieniają zdanie”. Tradycja wyznawanej wiary wiąże się rzecz jasna z istniejącym już uprzednio Kościołem, od którego fałszywy prorok stroni, tworząc sobie nowe grupy wyznawców na uboczu: „człowiek taki nie zbliża się do zgromadzenia mężów sprawiedliwych, lecz ich unika, wiąże się z wątpiącymi i próżnymi, a po kątach im prorokuje”.

Istnieją też inne kryteria pozwalające rozpoznać proroka prawdziwego. Podobnie jak w *Didache* są to kryteria moralne: „na podstawie jego życia poznasz człowieka, który ma ducha Bożego”. Człowiek taki ma być łagodny, spokojny, pokorny, stroniący od pożądlivosti i próżnej chwały tego świata. Ważne też, że nie on sam ma wysuwać roszczenia posiadania mowy proroczej, gdyż byłby to znak braku jego Bożego posłannictwa: prorok fałszywy „sam się wywyższa, chce mieć

pierwsze miejsce, jest zuchwały, bezczelny, gadatliwy”, a także bierze zapłatę.

3. Napisz modlitwę o charyzmat uzdrowienia dla członków wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Poniedziałek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozróżnić obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zesłanie Ducha Świętego.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Wtorek

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Charyzmat czynienia cudów

(1 Kor 12,10a.28)

"I nic niemożliwego nie będzie dla was" /Mt 17,20/

"Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: kto we Mnie wierzy, będzie także dokonywał tych dzieł, których Ja dokonuję, owszem i większe od tych uczyni, bo Ja idę do Ojca." /J 14,12/

Dar czynienia cudów jest nierozdzielnie związany z darem uzdrowień. Ten ostatni ograniczony jest zazwyczaj do problemów zdrowia ludzkiego, natomiast dar cudów rozciąga się też i na inne prawa przyrody poza człowiekiem. Jest on też w pełni jednym z darów Ducha Świętego. Święty Paweł, kompletując listę charyzmatów, dołącza go do innych i nie uważa bynajmniej za największy spośród darów. Mówi o nim zwyczajnie, jak o tamtych, uważając go za rozpowszechniony na równi z innymi wśród chrześcijan mieszkających w Koryncie. A co myślimy na ten temat obecnie? Trudno jest dziś znaleźć kogoś, kto wierzyłby w aktualność dawnych cudów. Jedni w mniejszym stopniu, inni w większym, ale niemal każdy myśląc o nich doświadcza dziwnego uczucia graniczącego z obawą. Dałoby się wyjaśnić tego typu uczucie u osób niewierzących... Jak wyjaśnić natomiast podobne obawy u ludzi wierzących? Uznaje się ich możliwość, ale na płaszczyźnie teorii. W praktyce cuda wydają się tak niezwykle i tak wielkie, że nie przyjmuje się do wiadomości ich realnego istnienia. Ludzie wierzący czytają chętnie o cudach w Piśmie Świętym. Przyjmują i akceptują bez trudności opisy cudów dokonywanych przez świętych. Z pewnością trzeba być ostrożnym w dopatrywaniu się cudów na każdym kroku. Zrozumiała jest też i rezerwa, z jaką Kościół osądza autentyczność takich wydarzeń. Nie tłumaczy to jednak tak ogromnej dozy sceptycyzmu, braku zaufania, czy wręcz niechęci ze strony chrześcijan. Często zadają oni pytanie: "Dlaczego w dawnych czasach, kiedy wiara była jeszcze żywa, zdarzało się wiele cudów, a dziś, w świecie bez wiary, gdzie byłyby one szczególnie potrzebne, nie można już ich zobaczyć?" Odpowiedź powinna chyba wyglądać tak: "Kiedyś wierzone w cuda i ich doświadczano. Dziś, skoro nikt w nie nie wierzy, zaniknęły." Oto dlaczego charyzmat cudów stał się czymś wyjątkowym. To nie Bóg zamknął dopływ swojej mocy, ale wina jest po stronie człowieka.

Dzisiejsi chrześcijanie boją się traktować dosłownie obietnic Chrystusa. Brzmiały one dziś zbyt nie-realnie i nie pasują do sposobu ich myślenia! Ruch Odnowy Charyzmatycznej pragnie przypomnieć, szczególnie tym, którzy codziennie czytają Ewangelię, że obietnice Jezusa są nie tylko słowami spisany na papierze. Każdy chrześcijanin może mieć dar czynienia cudów i może rzeczywiście cuda czynić. Może rzeczywiście poruszać góry, niekoniecznie skaliste, ale góry przeszkód i kłopotów. Może zmienić sytuacje, które na ludzki umysł wydają się bez wyjścia. Może rozwiązać problemy nie do rozwiązania. Każdy ochrzczony ma udział w tej samej mocy Bożej i może dokonywać tych samych dzieł, jakich dokonywał Chrystus. Posiadanie charyzmatu cudów nie jest przywilejem tylko dla wybranych. Może być udziałem każdego człowieka. Jest to dar dla każdego, a zwłaszcza dla wspólnot. Dziś Duch Święty zdaje się rozszerzać ten charyzmat przede wszystkim na wspólnoty, bardziej niż na pojedynczych cudotwórców.

Dar czynienia cudów może wzrastać tylko wraz z rozwojem charyzmatycznego wymiaru wiary. Warto o tym pamiętać i o takie przymnożenie wiary Boga prosić.

3. Napisz modlitwę o charyzmat czynienia cudów dla siebie.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Środa:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów:

Nazwijmy umownie czwartym pokoleniem środowisko tych pisarzy, którzy tworzyli wspaniałe dzieła literatury chrześcijańskiej od połowy II wieku aż do początku wieku następnego. Wtedy właśnie pisali swoje teksty św. Justyn (+ ok. 165 r.), św. Ireneusz (+ 202 r.), Klemens Aleksandryjski (+ ok. 220 r.) oraz św. Hipolit (+ 236). Warto nieustannie sobie przypominać, jak niewielka odległość czasowa dzieliła tych słynnych ojców od naocznych świadków życia i zmartwychwstania Jezusa z Nazaretu: uczniem Jana Apostoła był Polikarp (+ 165); Polikarp spotkał Ireneusza, a Ireneusz z kolei uczył Hipolita. Łańcuch osób przekazujących sobie osobiście wiarę z ust do ust jest bardzo blisko źródła. Jak nigdzie indziej, tutaj właśnie odczuwamy w pełni, co to znaczy żywa Tradycja Kościoła.

W *Dialogu z Żydem Tryfonem*, na pytanie rozmówcy o wypełnienie się proroctwa o darach Ducha z Księgi Izajasza (Iz 11,1-2), Justyn odpowiada, że Duch Święty rozdzielał uprzednio swoje dary tylko wśród wyznawców judaizmu. Obecnie zmienił jednak sposób działania. Justyn powołuje się przy tym nie tylko na proroctwa biblijne, ale także na konkretne przykłady charyzmatów obecnych w znanych mu wspólnotach chrześcijańskich. One to właśnie potwierdzają, że proroctwa Pisma spełniają się w Kościele połowy II stulecia: „Należało, aby takie dary [...] stały się darami, które z łaski mocy Jego Ducha On sam rozdziela tym, którzy wierzą w Niego [...]. Zgodnie z tym powiedziano: «Wstąpiwszy do góry, wziął do niewoli jeńców, rozdał ludziom dary» (Ef 4,8). I znowu w innym proroctwie powiedziano: «W ostatnich dniach – mówi Bóg – wyleję Ducha mojego na wszelkie ciało, i nawet na niewolników i niewolnice moje, i będą prorokowali» (por. Dz 2,17-18; Jl 3,1-2) [...]. Można spotkać między wami kobiety i mężczyzn, którzy posiadają dary Ducha Bożego”.

Widać wyraźnie, że dla Justyna występowanie charyzmatów jest jednym z ważnych dowodów na obecność Ducha Świętego w Kościele. Dlatego Justyn, pytany o argument za prawdziwością chrześcijaństwa, powołuje się między innymi właśnie na dary duchowe: „Codziennie niektórzy z was stają się uczniami w imieniu Chrystusa i porzucają ścieżkę błędów; otrzymują też dary, według tego, jak kto jest tego godny, oświecony imieniem Chrystusa. Gdyż jeden otrzymuje ducha zrozumienia, inny rady, inny mocy, inny uzdrowienia, inny przepowiadania, inny nauczania, inny bojaźni Bożej [...]. Prorokowano, że po wstąpieniu Chrystusa do nieba uwolni On nas od błędu i rozda nam dary. A oto te słowa: «Wstąpił do góry, powiódł jeńców w niewolę, rozdał ludziom dary» (Ef 4,8) [...]. My otrzymaliśmy dary od Chrystusa, którzy wstąpił do góry”.

Ciekawe, że Justyn widzi w chrześcijanach przede wszystkim obecność siedmiu darów Ducha Świętego wymienionych w Księdze Izajasza (11,1-2), choć przeplata ich nazwy z innymi obdarowaniami nowotestamentowymi, jak przepowiadanie lub uzdrawianie. Niezwykle charyzmaty są też dowodem mocy imienia Jezusa. Ze słów Justyna możemy się dowiedzieć o stałej obecności takich darów, choć oczywiście trudno nam wyrokować o ich powszechności, czyli o liczbie ludzi, którzy mogliby takimi charyzmatami posługiwać. „Chrystus stał się człowiekiem i narodził się z woli Boga Ojca dla zbawienia ludzi wierzących i na zgubę demonów, o czym zresztą teraz możecie przekonać się na własne oczy. Licznych bowiem opętanych przez demony w całym świecie, a także w samym waszym mieście waszych obywateli, których żaden zaklinacz ani czarodziej czy magik nie mógł uleczyć, chrześcijanie uleczyli i wciąż leczą wezwaniem imienia Jezusa Chrystusa, ukrzyżowanego pod Poncjuszem Piłatem, wypędzając i uwalniając od demonów, które trzymają w swej niewoli ludzi”.

3. Napisz modlitwę o charyzmat czynienia cudów dla wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Ogłoszenia

1. Prypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i jej przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

Ze względu na stan zagrożenia epidemicznego wszystkie spotkania wspólnoty zostają zawieszane do odwołania.